

Mapa hovoří

Dagmar Merašická

Moje babička má doma velkou skříň a v ní šuplík, který je plný klubíček. Ty mají různou barvu, délku, vůni, kvalitu, tloušťku.

Každé klubíčko má v sobě kus historie, je různě staré, drahé a povídavé.

Pokud začne někdo s klubíčkem pracovat má před sebou nový vrstvitý příběh.

Každé klubíčko je důležité a ovlivněno historickým momentem, kde vzniklo a kdy vzniklo.

Stejně tak je to s příčinou války na Ukrajině. Neexistuje jeden důvod, neexistuje jeden čas vzniku, jeden názor, jedna souvislá pravda.

Jsou jiné pohledy z venku, zevnitř, starých, mladých, vzdělaných, nezávislých, lhostejných. A co teprve media, která mají zaručený názor na vše.

Pokud by pisatel hledal v literatuře, utopí se a nedokáže napsat ani jednu myšlenku. Stejně jsou všichni ovlivněni informacemi těch, kteří žili před námi. Každý z nás si musí vrátit do hodin dějepisu, jak byl vykládán.

Jedno klubko bude povídat příběh o pohledu na mapu. Rusko má pocit ohromné velikosti. Kam vkročí, tomu patří. Předpokládá se, že navždy. Ohromný pocit trvalého rozmachu je znám nám všem. Největšího rozmachu Rusko dosáhlo těsně před první světovou válkou.

Další klubko rozmotá informace o tom, kde je Rusko na mapě umístěno. Mají a měli vždy složitou geopolitickou polohu. Jejich přístavy zamrzají a Východoevropská rovina je placatá. Pokud byste jeli vlakem a pojedete přes Rusko, trvá to celý týden. Kdo to má ?

A co poví další klubíčko, byť malé, Rusko znamená neustálý růst. Od porážky Mongolů v roce 1552 se plynule Rusko rozrůstalo, průměrně každý rok o 100 000km² ročně. Každý rok se země rozrostla o území větší než Česko. Prostě velký žrout. Pohled na mapu říká, že některá území na východ země se připojovala dobře. Proč? Protože se tam nedá žít. Jednalo se o liduprázdnou divočinu. Tak se dostali až k Beringovému průlivu. Na tomto hůře neobydleném území žije 27% lidí a jedná se o plochu 77% území. Ale problém je mráz a led. Někam se dá dostat jenom letadlem, není tam komunikace. Rusko má

ohromné ambice ale kvůli mrazu nemá celoročně otevřený přístup k moři respektive k světovému oceánu. Oceán znamená úsporu nákladů při dopravě.

Teplé klubko hovoří o tom, že jediné přístavy, které fungují celý rok jsou na jihu. Z těchto přístavů se dostanou pouze do Černého moře. Z tohoto se dostanou přes Bospor do oceánu. I zde jsou jistá geopolitická úskalí.

Další klubko nám našeptá, že ve škole jsme trávili mnoho hodin na mapou ale nedošlo nám, že ani rovina není nějaký zázrak. Nejvíce průmyslu je na území mezi Uralem a Kavkazem. Zároveň umožňuje pohyb vojsk. Dobře se tam pohybuje vojskům ze západu a opačně. Rusům se velmi dobře dařilo ovlivňovat dobré připojování zemí ze západu. Kateřina II. Veliká toto připojování dokončila.

Politické klubko dobře ví, že Putin cílevědomě odmítá vstup okolních států do skupiny států, které jsou v NATU. Veřejně tuto myšlenku obhajuje, podporuje a trvá na ní. Je neústupný a veřejně i svém názoru informuje. Svět okolo nutí, aby mu věřili a věděli, že to myslí vážně.

Velmi rozmanité klubko je ze života Putina. Jeho ctí je, že bojuje za další rozšíření Ruska. Této myšlence věří.

Věří, že největší katastrofou byl rozpad Sovětského svazu, protože tento stát přišel o bohatství, výrobní kapacity, pracovní síly a výsostné postavení na celé zeměkouli. Pouze britské impérium bylo snad rozsáhlejší.

Nebýt první je velmi těžké. Jenže velkou část Ruska tvoří lidé, kteří nechtějí být Rusové. Nejsou tudíž oddaní Moskvě. V době rozkvětu docházelo k tomu, že Rusy stěhovali na dobitá území. Když potom došlo k rozpadu, Rusové vlastně začali žít ve státě, kde nechtěli. A je problém. Co s tím. Tento historický fakt vlastně opravňuje Moskvu, aby byla útočná a dle jejich názoru spravedlivá.

Rudě zářivé klubko říká, že přestože Rusko je zaostalé je spousta lidí z okolních zemí, kteří žijí v ještě horších podmínkách než nabízí Rusko. Tudíž Rusko má i imigranty.

Zakarpatská Ukrajina se připojila k SSSR v roce 1945. Prostě na základě smlouvy. Ale jejich volba to nebyla.

Žít někde podle příkazu není nikomu příjemné. Vyšší mocnosti rozhodnou. Je to prostě hra bez hranic.

Nespokojené klubko lidí na celé zeměkouli. Nemožnost se rozhodnout. Přesto lidé jsou si vědomi, že žijí teď a tady. Ovšem, kdo jim má pomoci? Je schopna uspořádat Amerika tyto šachy na celé zeměkouli ?

Co se děje teď je bouřlivost, která byla začata mnoho let tomu na zad. Pokus vrátit to někam stojí spoustu životů, energie, zmatků, nejasností , neúspěchů. Ukrajínští lidé nechtějí ustoupit a neustoupí. Ti, co jsou asi opravdu Ukrajínští vlastenci, zůstali a ti, co jsou otrlejší odešli mimo území, do kterého se asi už nevrátí.

Klubko moudré asi babička v svém šuplíku nemá. Co bude nevíme. Nepřipadá mi, že by kdokoliv věděl, chtěl a činil cosi, co by byl spravedlivý výsledek.

Války o něco byly a asi budou. Země jako Rusko určitě nepřestane. Snad jim ani nejde o jejich občany. Jsou to vlastně pouze poddaní, kteří musí být ochotni bojovat za vlast.

Když loni 24.2. jsem slyšela informaci, že se něco děje, měla jsem názor, že je to nedohoda mezi Ruskem a Amerikou. Jenže problém byl pořád akorát tak nevřel. Je to vlastně základ filosofie, že problém je souvislý stav akorát ho umíme usměrňovat, snášet, řídit a zlidšťovat.